

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Odborový svaz pracovníků zemědělství a výživy – Asociace svobodných odborů České republiky**, se sídlem Tyršova 1811/6, Praha 1, zastoupený JUDr. Martinem Páskem, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2022, č. j. 14 A 111/2020 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 5 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Páska, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

[1] Ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 22. 9. 2020, č. j. MPSV-2020/123747-513/3, zamítla pro nepřipustnost dle § 92 odst. 1 správního řádu rozklad žalobce proti vyrozumění Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 6. 2020,

č. j. MPSV-2020/64953-523/3, o nevyhovění návrhu žalobce a Zemědělského svazu ČR na rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy vyššího stupně uzavřené dne 9. 1. 2020 mezi žalobcem a Zemědělským svazem ČR v odvětví CZ-NACE úroveň 1, kód A, Zemědělství, lesnictví, rybářství (dále jen „*kolektivní smlouva*“). Ministryně práce a sociálních věcí rozklad zamítla proto, že byl podán osobou (Bohumírem Dufkem), která nebyla oprávněna za žalobce jednat.

[2] Proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 12. 10. 2022, č. j. 14 A 111/2020 – 43, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 30. 3. 2020 byl žalovanému doručen návrh na rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy. Přílohou k návrhu byl mimo jiné notářský zápis sepsaný dne 23. 2. 2013, kterým notářka osvědčila, že v souladu s čl. 29 stanov žalobce byl jeho předsedou (statutárním orgánem) zvolen Bohumír Dufek. Z notářského zápisu dle městského soudu vyplynulo, že se jednalo o volbu na 7. sjezdu žalobce. Dále městský soud konstatoval, že v čl. 41 stanov (část desátá – přechodná a závěrečná ustanovení) je pak stanoveno, že délka volebního období odborových orgánů všech stupňů je šest let, pokud ve volebních řádech organizací není stanoveno jinak. Podle stanov schválených na 8. mimořádném sjezdu žalobce dne 25. 8. 2016 je pak délka volebního období odborových orgánů všech stupňů pět let, pokud ve volebních řádech organizací není stanoveno jinak (čl. 41). Městský soud také uvedl, že podle čl. 42 posledně zmíněných stanov jejich přijetím pozbývají platnosti dříve schválené stanovy.

[4] Dále městský soud poukázal na to, že žalobce byl vyzván k doplnění podkladů návrhu na rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy, tedy aby sdělil, zda ke dni podání návrhu byl Bohumír Dufek jeho předsedou na základě voleb, které proběhly na 7. sjezdu konaném v roce 2013 nebo na základě voleb, které proběhly později. Žalobce žalovanému proto opětovně předložil notářský zápis ze dne 23. 2. 2013, kterým je osvědčena volba Bohumíra Dufka jako předsedy, a dále výpis z protokolu ze zasedání výkonného výboru žalobce, které se konalo dne 10. 4. 2018 s tím, že na tomto zasedání výkonný výbor schválil, aby se 9. sjezd konal v roce 2021. Výpisem z protokolu ze zasedání výkonného výboru ze dne 25. 6. 2018 pak žalobce prokazoval, že usnesení o schválení termínu konání 9. sjezdu zůstalo v platnosti. K další výzvě k doplnění předložených dokladů k prokázání toho, že Bohumír Dufek je jeho předsedou, žalobce žalovanému předložil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2016, podle kterého se Bohumír Dufek zapisuje ve spolkovém rejstříku vedeném u městského soudu v oddílu L, vložce č. 1194 jako statutární orgán se dnem vzniku funkce dne 23. 2. 2013.

[5] Městský soud na základě shora uvedeného konstatoval, že volba předsedy žalobce proběhla na 7. sjezdu konaném dne 23. 2. 2013. Od tohoto dne počala běžet lhůta jeho funkčního období v trvání šesti let. Dodal, že na 8. sjezdu konaném dne 25. 8. 2016 byly schváleny nové stanovy, ve kterých bylo změněno trvání volebního období z šesti na pět let, přičemž stanovy schválené na tomto sjezdu neobsahují žádné ustanovení o tom, že se prodlužuje volební období předsedy. Městský soud pak nepřisvědčil námitce žalobce, že změna doby volebního období v nových stanovách znamená, že automaticky začala běžet nově stanovená pětiletá lhůta, jelikož ke změně volebního období došlo v době, kdy dosud neskončilo volební období předsedy započaté volbou na 7. sjezdu dne 23. 2. 2013 a nová

pokračování

volba předsedy na 8. sjezdu neproběhla. Pokud žalobce zamýšlel změnou volebního období prodloužení volebního období svého předsedy, dle městského soudu tento úmysl nijak do textu stanov nepromítl, a nemůže se ho proto dovolávat.

[6] Pro posouzení důvodnosti žaloby dle městského soudu nebylo významné ani to, že kolektivní smlouva vyššího stupně byla dříve žalovaným akceptována bez námitek. Městský soud uvedl, že v projednávaném případě mu nepřísluší zabývat se dříve uzavřenou kolektivní smlouvou vyššího stupně. Dodal také, že závěr žalovaného, dle nějž Bohumír Dufek není oprávněn jednat jako statutární orgán žalobce, není přepjatě formalistický, neboť jen odpovídá znění stanov.

[7] Městský soud také uvedl, že předchozí chybný postup žalovaného, kdy Bohumíra Dufka považoval za osobu jednající za žalobce, nemohl založit správní praxi, neboť správní praxe může být založena pouze zákonným postupem správních orgánů. Pokud tedy byl rozklad podepsán Bohumírem Dufkem, byl podepsán za žalobce osobou, které v té době již skončilo volební období, a která proto nebyla oprávněna za žalobce jednat.

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel městskému soudu nejprve obecně vytýká, že nekriticky převzal závěry žalovaného a dopustil se přepjatého formalismu při „*právním hodnocení věci*“. Co se týče zbylé kasační argumentace, tak opakuje námítky, které uplatnil v žalobě, k čemuž zpravidla dodává jen jednu větu, ve které se obecně vymezuje vůči postupu městského soudu, případně uvádí prostý nesouhlas se závěrem napadeného rozsudku.

[10] V první řadě stěžovatel nesouhlasí s městským soudem v tom ohledu, že Bohumír Dufek nebyl řádně zvolen jeho předsedou. Tento závěr je dle stěžovatele v rozporu s jeho úmyslem i skutkovým stavem, neboť Bohumír Dufek „*bez jakýchkoliv námitek kohokoliv navenek jednal v dobré víře, že k tomuto jednání je oprávněn*“. Dále stěžovatel opakuje svoji žalobní argumentaci, dle níž rozklad podepsaný Bohumírem Dufkem byl podepsán oprávněnou osobou. K tomu jen ve vztahu k napadenému rozsudku dodává, že trvá na tom, že mělo dojít k meritornímu posouzení rozkladu, nikoliv „*formálnímu zamítnutí*“.

[11] Stěžovatel dále tvrdí, že se městský soud nijak nevypořádal s žalobní argumentací označenou jako „*Absence námítky neplatnosti kolektivní smlouvy vyššího stupně smluvními stranami*“, k čemuž dodává, že on považuje za zásadní skutkovou okolnost to, že platnost smlouvy nebyla nikdy a nikým zpochybněna. Tuto okolnost městský soud podle stěžovatele vůbec nehodnotil. Nakonec stěžovatel považuje za nesprávný též postup městského soudu, který se nezabýval ani žalobní námitkou nadepsanou „*Oprávnění žalovaného přezkoumávat platnost jemu předložených kolektivních smluv*“.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, odkazuje na své vyjádření k žalobě, jelikož dle jeho názoru stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil žádnou novou argumentaci. Upozorňuje také na usnesení městského soudu jako rejstříkového soudu (viz odstavec [4] tohoto rozsudku), ve kterém je den ukončení funkce

předsedy stěžovatele uveden (tj. 21. 2. 2019). Má tedy za to, že otázka, zda a kdy došlo k ukončení funkčního období Bohumíra Dufka, je věcí již jednou soudem rozhodnutou. Nakonec dodává, že odpovědnost za nerozšíření závaznosti kolektivní smlouvy na další zaměstnavatele nenese žalovaný - který postupoval v souladu s právními předpisy - ale stěžovatel.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu.

[16] Jak uvedeno výše, stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti doslova opakuje námitky, které uplatnil v žalobě. Ke každému okruhu žalobních námitek pak zpravidla dodává jen jednu větu, ve které se obecně vymezuje vůči závěrům městského soudu, případně s nimi vyjadřuje jen prostý, blíže neodůvodněný, nesouhlas. Jelikož jsou tedy kasační námitky stěžovatele formulovány velmi obecně, s ohledem na zásadu dispoziční na ně stěžovatel obdrží od soudu pouze stručnou odpověď.

[17] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námitek stěžovatele. Kasační soud však rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že se městský soud nevypořádal s jeho argumentací označenou v žalobě jako (1) „Absence námitek neplatnosti kolektivní smlouvy vyššího stupně smluvními stranami“ a (2) „Oprávnění žalovaného přezkoumávat platnost jemu předložených kolektivních smluv“. Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku ověřil, že městský soud vypořádal smysl této žalobní argumentace v bodě 16 napadeného rozsudku. Uvedl, že předmětem jeho přezkumu je posouzení, „zda při podpisu rozkladu byl Bohumír Dufek oprávněn jednat jako statutární orgán žalobce, a to v rozsahu žalobních bodů, které se vztahovaly pouze k právnímu posouzení vlivu stanov přijatých na 8.

pokračování

sjezdu na běh volebního období předsedy.[...] Soudu v tomto případě nepřísluší zabývat se dříve uzavřenou kolektivní smlouvou vyššího stupně“. Z napadeného rozsudku je tedy zřejmé, že městský soud žalobní námitky shledal nerelevantními, protože zásadní dle něj bylo pouze to, že nepřisvědčil argumentu stěžovatele o domnělém oprávnění jeho předsedy uzavřít kolektivní smlouvu, a námitky související s platností samotné kolektivní smlouvy se dle městského soudu míjí s předmětem řízení.

[19] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani postup městského soudu, jenž se ztotožnil se závěry žalovaného. V napadeném rozsudku totiž jen mechanicky neopakoval závěry žalovaného, ale uvedl také vlastní argumentaci, z níž je patrné, proč shledal žalobu nedůvodnou (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27.7.2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Není tedy pravdou, že městský soud jen nekriticky převzal závěry žalovaného, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti.

[20] Nejvyšší správní soud také nesouhlasí se stěžovatelem, že se městský soud při posuzování žaloby dopustil přepjatého formalismu. Městský soud toliko přisvědčil závěrům žalovaného na základě informací obsažených ve správním spise (zejména pak na základě stanov žalobce). Ačkoli se stěžovateli může jevit závěr městského soudu přehnaně formalistický (s ohledem na to, že absenci oprávnění Bohumíra Dufka k jednání za stěžovatele dříve nikdo nenamítal), není tomu tak, neboť otázka, kdo je oprávněn jednat za právnickou osobu je zásadní, a oprávnění k jednání proto musí být postaveno najisto.

[21] Současně je třeba přisvědčit městskému soudu, že pokud stěžovatel zamýšlel změnou volebního období také prodloužit volební období svého předsedy, měl tento úmysl promítnout do textu stanov. Pokud tak neučinil, nemůže absenci takové úpravy nyní zhojit poukazem na to, že nikdo ze třetích osob nenamítal, že k jednání za stěžovatele není oprávněn. Na tomto posouzení nemůže nic změnit ani stěžovatelem tvrzená subjektivní dobrá víra Bohumila Dufka, v níž za stěžovatele jednal.

[22] Tvrzení stěžovatele, dle něž mělo dojít k meritornímu posouzení rozkladu, představuje prostý nesouhlas se závěrem městského soudu.

[23] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel byl povinen v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl městský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, srovnej přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nespĺňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku) se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[24] Ve zbylé části kasační stížnosti stěžovatel jen doslova opakuje svoji žalobní argumentaci. Nejvyšší správní soud k takovému postupu uvádí, že uplatnění „[k]onkrétních stížních námitek [...] nelze nabradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato tvrzení jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

nepřípustná, neboť se vymezují pouze proti postupu žalovaného, nikoli městského soudu. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

[27] Stěžovatel zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč dvakrát (poprvé dne 23. 11. 2022 a poté znovu dne 24. 11. 2022). Stěžovatel tak na soudní poplatek zaplatil více, než byla jeho poplatková povinnost, a proto byly naplněny podmínky pro vrácení přeplatku na poplatek ve smyslu § 10 odst. 1, věta druhá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Přeplatek na poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. dubna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu